

— Какъ, не? Но мена ми ся стори че въшны тѣ порты ся отворихъ и послѣ ся заключихъ пакъ!

— Тѣй, майко, слугата на този джентилменъ отиде до св. Германъ.

— Разумѣва ся за да доведе нѣкой кола за господаря си, нали?

— Не, но лѣкаръ да доведе, за да види болныйтъ който бере душъ.

— Лѣкаръ ли? повика болната съ внезапно смутяване, лѣкаръ! Дѣто ще ся каже имать намѣреніе да съдятъ тука и до годинъ двамата тѣзи палмници! Я виждь ты веднѣжъ, да выкатъ докторъ за едно одраскуване, за едно нищо и никаво ударице!... когато мене думата ми издѣзва безъ да повикамъ нѣкого!... Какъ ти ся вижда туй?... И послѣ кой ще плати, моля ти ся, на лѣкаря за трудътъ?

— О, не дѣй си троши сърдцето, майко..., отговори горестно Янка; Негова Милость язва да ти прачини ни най малкъ вредъ, защото е богатъ.

— Богатъ ли!... Отъ дѣ знаешъ?... Или го вѣрвашъ, защото тѣй ти е казалъ слугата му!... А не знаешъ ли че свѣтътъ лъже, и че онѣзи които говорятъ за имотъ ся голаца?

— Азъ съ очитъ си видѣхъ, тито, нѣкой нищо не ми е казалъ.

— Е, какво видѣ?

— Видѣхъ парятъ на този момѣкъ.

— Може да си видѣла нѣкой и други истриты лунза, а?

— Миліоны, мамо, едни дисагы пѣлны и толкозь тяжкы щото слугата като ги дигане пригърби ся чакъ, а тѣ ся спускахъ та ся изсипахъ лунзы и ся потъркачихъ по дѣската.

— И зе ли ты на ръцѣтъ си отъ тѣзи пары? допрѣ ли ти ръката до тѣхъ?

— И допрѣхъ и зехъ та ги видѣхъ, мамо.